

Detalj korskih klupa u župnoj
crkvi u Omišlju

MOJ PROFESOR I MOJ ŽUPNIK

Franju Velčića upoznala sam kao profesora povijesti na Teologiji u Rijeci, područnom studiju KBF-a u Zagrebu. Predavao je, između ostalog, patrologiju koja mi je bila vrlo interesantna i sjećam se dobrih studijskih dana kad sam s interesom učila o poznatim crkvenim ocima (kako istočnjačkim, tako i zapadnjačkim) koji su obilježili bitno razdoblje formiranja kršćanske religije, i o kojima je ovisilo donošenje mnogih vjerskih propisa i zakona. Sad kao zrelija i s više iskustva, još bolje uvidam koliko je vrijedno učiti o važnim osobama iz naše povijesti. Ljudi su

oni koji obilježavaju živote svih nas. Nema ništa vrijednije od biti čovjekom i biti čovjek drugome. Jedna takva osoba je zasigurno naš Velčić, čovjek koga se uvijek sjećamo s radošću i toplinom u srcu.

Franjo Velčić je u dva mandata bio i župnik u mojem Omišlju. Kao svećenik, tj. župnik brinuo se za svoje župljane u svim segmentima u kojima je to potrebno i većina je bila iznimno zadovoljna njegovim radom. U razgovorima s njim mogli smo čuti koliko mu je stalo do lokalne povijesti (primjerice do očuvanja glagoljice) i do prepoznavanja i vrednovanje blaga iz povijesti umjetnosti naših majstora. Velčiću je stalo do ljudi. Ne

samo onih znamenitih povijesnih ličnosti već i župljana, do ljudi iz naše sredine.

Nisu svi stanovnici Omišlja vjernici, niti katolici. No, svi neupitno iznimno cijene i poštuju našega Velčića. Jer i on poštuje njih, a to ljudi osjete. Svi ga rado pozdravljaju, osjećaju da mu se mogu povjeriti, da od njega mogu tražiti savjet i pomoć, zovu ga na ispraćaj svojih najmilijih iako nisu vjernici... Ta njegova istinska čovječnost izdvaja ga iz zajednice. Stoga neću pretjerati kada kažem da su ljudi, koji su ga imali prilike sreći i upoznati, počašćeni činjenicom da barem dio svog života dijele s njime. I ja sam, zahvalno, jedna od njih.